

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **V. K.**, nar. X,
státní příslušností Ukrajina,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2025, č. j. OAM-12067/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobci oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, (dále též „zákon č. 65/2022 Sb.“), s odkazem na § 10 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 9 odst. 2 písm.

c) zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, (dále jen „zákon o dočasné ochraně cizinců“), odnímá, neboť žalobce představuje ohrožení bezpečnosti státu.

2. V žalobě žalobce uvedl, že mu byla dne 9. 4. 2022 udělena dočasná ochrana. V té době přicestoval po napadení Ukrajiny do ČR. Oprávnění mu bylo odňato z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, neboť byl v roce 2022 odsouzen v Maďarsku. S tímto nesouhlasil a obrátil se na ESLP. Poukázal na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011 – 85. Co se týče dluhů, které má a sám je správnímu orgánu oznámil, nejsou důvodem pro obavu z pokračování trestné činnosti. V době rozhodování byly splaceny. Objektivně mu brání ve vycestování trvající válečný konflikt na území Ukrajiny, v případě návratu má obavu z ohrožení života a zdraví. Dle žalobce byly porušeny zásady správního řízení, nebylo vycházeno ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“) a § 2 odst. 4 téhož zákona, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem případu.
3. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl jako předčasně podanou, nebo aby ji zamítl. Ve svém vyjádření uvedl, že má za to, že žaloba byla podána předčasně. Napadené rozhodnutí existuje a bylo i vydáno, ale nebylo ještě oznámeno žalobci způsobem předpokládaným zákonem o dočasné ochraně. Žalovaný poukázal na § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb. Dále odkázal na § 15a zákona o dočasné ochraně cizinců. Žalobce byl výzvou žalovaného ze dne 23. 7. 2025 vyzván, aby se dne 1. 9. 2025 dostavil na pracoviště žalovaného za účelem převzetí rozhodnutí. Pochybením žalovaného bylo rozhodnutí zasláno poštou již dne 22. 7. 2025, žalobce již tedy měl možnost se s ním seznámit. Protože ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o dočasné ochraně cizinců se rozhodnutí doručí v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí, k čemuž zatím nedošlo, považuje žalovaný žalobu žalobce ze dne 2. 8. 2025 za předčasně podanou. Pro případ, že by soud neshledal, že žalobce podal žalobu předčasně, navrhl žalobce zamítnutí žaloby. Žalovaný sdělil, že žalobce byl v Maďarsku odsouzen za spáchání trestného činu převaděčství či pašování lidí, přičemž tento trestný čin maďarský trestní zákoník řadí mezi závažné trestné činy. Dle žalobcem doloženého dokumentu nebyla jeho žádost ESLP akceptována, neboť nebyla sepsána v žádném z úředních jazyků smluvních stran Evropské úmluvy o lidských právech. Žalovaný má za prokázané, že žalobce byl odsouzen v Maďarsku za spáchání trestného činu převaděčství, kdy napomáhal za úplatu nelegálním migrantům při vstupu do schengenského prostoru. Evropská unie se snaží aktivně bojovat proti nelegální migraci, která je spojena s mezinárodním zločinem. Ohrožení bezpečnosti ČR a celého schengenského prostoru protiprávním jednáním, kterého se žalobce dopustil a za něj byl i odsouzen, je zřejmé. Žalobcem poukazovaná směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, se týká občanů Evropské Unie, nevztahuje se na žalobce, jakožto státního příslušníka Ukrajiny. Totéž se týká i citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 3 As 21/2011-85. Zákon o dočasné ochraně nepodmiňuje užití důvodu uvedeného v § 9 odst. 1 písm. c) přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince. Žalovaný musí pouze dbát na to, aby jeho rozhodnutí bylo v souladu s mezinárodními závazky ČR. V této souvislosti přichází v úvahu závazek vyplývající z čl. 8 Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod z roku 1950, k tomu žalovaný poukázal na judikaturu ESLP. Dle žalovaného nelze žalobce považovat za osobu usazenou v ČR, když byl dosud pouze držitelem dočasné ochrany, tedy

předem omezeného pobytového oprávnění, které je odvislé od situace v zemi původu žalobce. Mimo to čl. 8 a v něm zakotvená povinnost státu nezasahovat do soukromého a rodinného života osob nacházejících se v jeho jurisdikci není absolutní. Sám čl. 8 EÚLP ve svém odstavci druhém připouští či předpokládá, že k zásahu do práva na soukromý a rodinný život může dojít, a to v případech, kdy je to v demokratické společnosti nezbytné, a to v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. To je právě případ žalobce, který narušil bezpečnost státu tím, že na území států schengenského prostoru úmyslně přivezl osoby, o nichž nikdo nic neví, nebyly prověřeny a představují tak nebezpečí pro bezpečnost státu. V rámci napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že veřejný zájem na zabránění ohrožení bezpečnosti státu je tak významný, že by přesahoval žalobcův zájem na setrvání na území ČR. Žalovaný dodal, že na území ČR na základě povolené dočasné ochrany pobývala manželka žalobce, která byla odsouzena za stejný trestný čin jako žalobce, neboť se trestné činnosti dopustili společně. Rovněž jí pak bylo oprávnění k pobytu v podobě dočasné ochrany odejmuto. K zásahu do rodinného života by tak ani nemohlo dojít v případě, kdy by oba manželé odcestovali z území ČR společně. Žalovaný v rámci konzultační procedury dle čl. 29 nařízení č. 2018/1861 zjistil, že byl žalobce v Maďarsku dne 26. 5. 2023 pravomocně (nabytí právní moci ke dni 19. 3. 2024) odsouzen pro trestný čin týkající se převaděčství, k trestu vyhoštění z území Maďarska ve výměře 3 let a 4 měsíců a k odnětí svobody v trvání 1 let a 8 měsíců s podmíněným odkladem na 5 let. Tomuto trestnému činu odpovídá v podmínkách českého právního řádu přečin organizování a umožnění nedovoleného překročení hranice dle § 340 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, (dále jen „trestní zákoník“). Chráněným objektem v případě obou trestných činů je zájem státu na kontrole osob, které překračují státní hranici státu, dále potřeba dostát mezinárodním závazkům a regulovat nelegální migraci. Maďarsko i Česká republika jsou součástí schengenského prostoru, v rámci kterého neprobíhají na hranicích kontroly, nelegální překročení hranice Maďarska tak představuje hrozbu nejen pro Maďarsko, ale pro všechny státy v rámci schengenského prostoru. Dále se v rámci rozhodnutí žalovaný zabýval aktuálností hrozby, kterou žalobce pro bezpečnost státu představuje. Žalobce se trestné činnosti dopouštěl za účelem finančního obohacení a v době vydání rozhodnutí měl vysoké dluhy, nebezpečí opakování trestné činnosti bylo zjevné. Jejich splacení v době rozhodování neprokázal, i když časový prostor k vyjádření mu byl poskytnut dostatečný. Žalovaný má za to, že z chování žalobce vyplývá důvodná obava o bezpečnost státu a je přesvědčen, že jeho rozhodnutí představuje přiměřený zásah do práv žalobce a že je v souladu s veřejným zájmem.

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Součástí správního spisu je usnesení Celostátního vrchního ředitelství cizinecké policie, Regionálního ředitelství pro Jižní Alföld, č. j. 106-3-4005-5/2024-Ké.
6. Součástí správního spisu je dále oznámení o zahájení správního řízení a výzva k poskytnutí součinnosti ze dne 16. 10. 2024, v rámci kterých byl žalobce informován o tom, že byly zjištěny výše uvedené skutečnosti ohledně jeho trestné činnosti, které mohou vést k odnětí jeho oprávnění. Zároveň byl žalobce vyzván ke sdělení, jaké důvody jej vedly k páčání trestné činnosti a z jakého důvodu by neměl žalovaný na žalobce nahlížet jako na nebezpečí pro ČR, dále měl uvést, jakým způsobem si opatřuje finanční prostředky a jaké důsledky by pro něj mělo odnětí dočasné ochrany.

7. K této výzvě žalobce žalovanému sdělil, že spolu s manželkou poskytovali humanitární pomoc uprchlíkům, konkrétně zajišťovali humanitární přepravu na Ukrajinu pro organizace European Unity, Eleos - Doněck, Edina Ukrajina a další. Manželka jako psychologka poskytovala také psychologickou pomoc. Dne 2. 8. 2022 se měli nešťastnou shodou okolností ocitnout v trestním řízení kvůli pomoci nelegálním migrantům. Při běžném provozu měli reagovat na žádost o pomoc údajných ukrajinských uprchlíků s porouchaným vozem. Na místě se ukázalo, že nešlo o ukrajinské občany, proto se je rozhodli vysadit. Byli však zajištěni policií při kontrole. Vzhledem k absenci důkazů o vině byli propuštěni, po 10 měsících vazby jim byl udělen podmíněný trest v délce 1 rok a 8 měsíců a vyhoštění z Maďarska na dobu 3 roky a 4 měsíce. Obrátili se na ESLP se stížností. Po návratu z Maďarska již nemohl pokračovat v práci taxikáře, nyní proto s manželkou působí v rodinné společnosti RATING MONEY s. r. o., která se zabývá nákladní dopravou v ČR. V souvislosti s incidentem v Maďarsku vznikly rodinné náklady za parkování auta a dluh u zdravotní pojišťovny, závazky jsou ale spláceny. Případné odnětí pobytového oprávnění by žalobci způsobilo kolaps současného života včetně mj. nemožnosti splácet závazky. Návrat na Ukrajinu nepřipadá z důvodu bezpečnosti v úvahu. Žalobce dále přeložil mj. výzvu ke splnění vymáhané povinnosti vydané Exekutorským úřadem v Praze 9 (exekuce vedena na základě EPR Obvodního soudu po Prahu 8 ze dne 14. 2. 2024, dluh ve výši 67 252,81 Kč), dluh na pojistném u VZP ve výši 37 762 Kč, potvrzení o zaměstnání a dohodu o provedení práce u společnosti RATING MONEY s. r. o., nájemní smlouvu ze dne 31. 8. 2021, potvrzení o výši příjmu ze dne 16. 8. 2024 dokládající výši hrubé mzdy 30 000 Kč.
8. Dne 21. 7. 2025 bylo žalovaným vydáno napadené rozhodnutí, kterým se žalobci oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany odnímá podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb., s odkazem na § 10 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 9 odst. 2 písm. c) zákona č. 221/2003 Sb., odnímá, neboť žalobce představuje ohrožení bezpečnosti státu.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. K návrhu žalovaného na odmítnutí žaloby z důvodu jejího předčasného podání soud uvádí následující.
11. Podle § 15a odst. 1 zákona o dočasné ochraně cizinců *stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí se účastníku řízení doručí v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí.*
12. Podle § 15a odst. 2 téhož zákona *nedostaví-li se účastník řízení k převzetí rozhodnutí v místě a čase stanoveném ve výzvě, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí stanovený ve výzvě považován za den, kdy je rozhodnutí doručeno.*
13. Podle § 15a odst. 3 téhož zákona *je-li účastník řízení zastoupen, doručuje se rozhodnutí ministerstva ve věci dočasné ochrany zástupci i zastoupenému. Právní účinky doručení nastávají doručením zastoupenému.*
14. Podle § 17 odst. 1 téhož zákona *žalobu proti rozhodnutí ministerstva lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.*

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě upozornil na to, že správný postup měl být v dané věci takový, že je účastníku řízení doručena výzva k převzetí rozhodnutí, kdy poté je předáním rozhodnutí toto doručeno. Žalobci byla konkrétně dne 23. 7. 2025 zaslána výzva k dostavení se k převzetí rozhodnutí dne 1. 9. 2025. Žalovaný však také soudu sdělil, že jeho bylo rozhodnutí žalobci zasláno poštou již dne 22. 7. 2025, proto měl možnost se s jeho obsahem seznámit již dříve než v den avizovaný výzvou jako den předání. S ohledem na popsání skutkové okolnosti doručování má soud za to, že žaloba nebyla podána předčasně, neboť žalobci bylo napadené rozhodnutí prokazatelně (pochybením žalovaného) doručeno dříve než 1. 9. 2025, přičemž jako rozhodné soud vnímá dodržení lhůty pro podání žaloby od doručení rozhodnutí ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o dočasné ochraně cizinců. Z obsahu správního spisu není patrné, který den bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno, sám žalobce k tomu v žalobě sdělil, že rozhodnutí převzal dne 25. 7. 2025. Žaloba byla podána dne 6. 8. 2025, jak plyne z data uvedeného na razítku z poštovní přepravy. Vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodnutí vypravil dne 22. 7. 2025, pak i kdyby žalobce převzal rozhodnutí již dne 23. 7. 2025, byla by dodržena zákonná 15denní lhůta pro podání žaloby. Z uvedených důvodů soud žalobu jako předčasně podanou neodmítl.
16. K námitce žalobce, kdy nesouhlasil s odnětím dočasné ochrany, soud uvádí, že tuto jako důvodnou neposoudil.
17. Podle § 2 zákona č. 65/2022 Sb., *dočasnou ochranou se rozumí oprávnění k pobytu na území České republiky podle zákona o dočasné ochraně cizinců za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území České republiky v návaznosti na rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a).*
18. Podle § 5 odst. 7 téhož zákona *ve věci neudělení nebo odnětí dočasné ochrany se použije zákon o dočasné ochraně cizinců.*
19. Podle § 9 odst. 1 písm. c) zákona o dočasné ochraně cizinců *oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany nelze udělit, jestliže existuje důvodné podezření, že žadatel o poskytnutí dočasné ochrany představuje ohrožení bezpečnosti státu.*
20. Podle § 10 odst. 1 písm. c) téhož zákona *oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany se odejme, jestliže c) byl zjištěn důvod, pro který nelze udělit oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany podle § 9 odst. 1.*
21. Soud úvodem konstatuje, že obdobnou otázkou se zabýval Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku č. j. 33 Az 23/2024 – 41, ze dne 8. 4. 2025, který se týkal případu žalobce, který byl rovněž v Maďarsku pravomocně odsouzen pro trestný čin týkající se převaděčství, konkrétně byl odsouzen k trestu vyhoštění z území Maďarska ve výměře 9 let a k trestu odnětí svobody v trvání 4 let a 6 měsíců. Zdejší soud se závěry vyslovenými zmíněným krajským soudem plně ztotožňuje, a naopak nenalezl žádný důvod se od nich ani v dané věci odchýlit, proto na uvedený rozsudek tímto odkazuje.
22. Žalovaný v žalobou nyní napadeném rozhodnutí nejprve analyzoval žalobcem páchanou trestnou činnost. Uvedl, že si od maďarské strany opatřil informace, ze kterých vyplynulo, že byl žalobce v Maďarsku odsouzen za trestný čin převaděčství. Konkrétně zmínil, že od maďarské strany obdržel usnesení, které odkazovalo na rozsudek Okresního soudu v Kiskunhalasi, kterým byl žalobce za trestný čin převaděčství odsouzen k trestu vyhoštění ve výměře 3 let a 8 měsíců a k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a 8 měsíců. Dále žalovaný uvedl, že si opatřil informace o obsahu maďarského práva, přičemž zjistil, že podle

maďarského trestního zákoníku z roku 2012 bude podle § 353 odst. 1 tohoto zákoníku potrestán odnětím svobody na 1 rok až 5 let ten, kdo jiné osobě pomáhá překročit státní hranici v rozporu se zákonem. Dle § 353 odst. 2 téhož zákona bude potrestán odnětím svobody na 2 roky až 8 let, pokud je pašování lidí páčáno pro finanční zisk, je poskytnuta pomoc k překročení hranice více než jedné osobě nebo je zničeno či poškozeno zařízení či nástroj chránící pořádek na státní hranici.

23. Soud k tomuto uvádí, že jednání žalobce bylo v napadeném rozhodnutí žalovaným specifikováno, přičemž bylo vycházeno z rozhodnutí maďarského soudu v žalobcově trestní věci. Ačkoli se žalovaný pokoušel o to vyžádat si od maďarské strany přímo daný rozsudek, není tento součástí správního spisu. Součástí nicméně je usnesení, které obsahuje podstatné a relevantní informace.
24. Konkrétně jde o usnesení Celostátního vrchního ředitelství cizinecké policie, Regionálního ředitelství pro Jižní Alföld, č. j. 106-3-4005-5/2024-Ké, kterým bylo nařízeno, aby soudem uložený trest vyhoštění žalobce z území Maďarska byl vykonán v ČR. Zároveň bylo nařízeno, aby byl do schengenského informačního systému vložen záznam o zákazu vstupu a pobytu žalobce na území Maďarska v délce 3 roky a 4 měsíce. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Kishunhalasi, č. j. 11.B.20/2023/24 ze dne 26. 5. 2023 shledán vinným ze spáchání zločinu převaděčství spáchaném formou spolupachatelství, za což byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a 8 měsíců a k trestu vyhoštění z území Maďarska na dobu 3 roky a 4 měsíce. Výkon trestu odnětí svobody byl podmíněně odložen na zkušební dobu 5 let. Župní soud v Kecskemétu jako soud druhého stupně rozsudkem č. j. 3.Bf.391/2023/11 ze dne 19. 3. 2024 zmíněný rozsudek potvrdil. Dále je v usnesení konstatováno, že žalobce byl od 2. 8. 2022 do 26. 5. 2023 v Maďarsku zadržen ve vazbě. Dále bylo mj. zmíněno, že žalobce je ženatý, jeho manželka byla druhou spolupachatelkou. Před zadržením se žalobce živil jako taxikář, má dluh z bankovního úvěru, který není schopen splácet, spolu s manželkou dluží 50 000 EUR. Majetek žalobce nemá.
25. Ohledně samotné trestné činnosti bylo v usnesení uvedeno, že žalobce s manželkou dne 2. 8. 2022 poskytli za úplatu pomoc afgánským státním příslušníkům, konkrétně občanům této třetí země bez dokladů, kteří předtím nelegálně uprchli ze Srbska do Maďarska, přičemž se díky této pomoci žalobce a manželky dostali do Rakouska. Toto protiprávní jednání žalobce bylo zjištěno při kontrole policie v rámci silničního provozu v Maďarsku. Za převoz zaplatila každá z osob přibližně 2 500 EUR.
26. Žalovaný proto vycházel z těchto informací, přičemž se jimi zabýval i v kontextu obsahu výpovědi žalobce, který mj. sdělil, že s manželkou měli provozovat humanitární pomoc a převoz osob afgánské státní příslušnosti, v rámci kterého byli zadrženi, vysvětlil tím, že měl snažit těmto osobám operativně pomoci s tím, že se domníval, že šlo o ukrajinské státní občany.
27. Soud uvádí, že považuje odůvodnění žalovaného za dostatečné, kdy vyšel z výše popsanych skutečností zejména ohledně trestního řízení. Soud má spisovým materiálem za prokázané, že žalobce byl v Maďarsku pravomocně odsouzen za zločinu převaděčství spáchaném formou spolupachatelství, za což byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a 8 měsíců a k trestu vyhoštění z území Maďarska na dobu 3 roky a 4 měsíce. Soud k tomuto uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 2 chybně uvedl, že trest vyhoštění měl být uložen na dobu 3 let a 8 měsíců, ačkoli z usnesení plyne, že to bylo na

dobu 3 let a 4 měsíce. Ohledně trestu odnětí svobody žalovaný správně konstatoval, že ten byl uložen v trvání 1 roku a 8 měsíců, kdy soud dodává, že z usnesení plyne ještě to, že byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na dobu 5 let. Uvedený rozdíl však soud neshledal jako natolik zásadní vadu, aby mohla vést ke zrušení rozhodnutí, neboť podstata odůvodnění žalovaného i přes tento nedostatek obstojí.

28. Následně se žalovaný zaobíral výkladem pojmu „*ohrožení bezpečnosti státu*“. K tomu poukázal na zákon o dočasné ochraně cizinců, s tím, že tento zákon zmíněný pojem ani pojem „*bezpečnost státu*“ nevymezuje. Dále žalovaný uvedl, že s ohledem na povinnost tzv. eurokonformního výkladu je třeba poznamenat, že § 9 odst. 1 písm. c) zákona o dočasné ochraně cizinců je transpozicí čl. 28 odst. 1 písm. b) směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „*Směrnice č. 2001/55/ES*“). Dle čl. 28 odst. 1 písm. b) Směrnice č. 2001/55/ES platí, že členské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo, že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu. Nicméně ani Směrnice 2001/55/ES nikterak nevymezuje, co je třeba rozumět pod termínem „*bezpečnost hostitelského členského státu*“, a to ani náznakem. Z výše uvedeného žalovaný dovodil, že výklad zmíněného pojmu byl ponechán na jednotlivých členských státech. Žalovaný nicméně dále konstatoval, že vymezení předmětného pojmu poskytuje ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, kde se podle čl. 1 tohoto zákona ohrožením bezpečnosti České republiky rozumí ohrožení „*svrchovanosti a územní celistvosti státu, jeho demokratických základů a životů, zdraví a majetkových hodnot*.“ Může se jednat o ohrožení bezprostředně invazivního charakteru, jako je například hrozba terorismu, může jít i o ohrožení na první pohled méně nápadné ovšem ve svých důsledcích také ohrožující základní hodnoty vypočtené v čl. 1 ústavního zákona o bezpečnosti České republiky.
29. Žalovaný se dále zabýval porovnáním trestného činu, za nějž byl žalobce odsouzen v Maďarsku, s jeho českou obdobou dle českého právního řádu, a to podle trestního zákoníku. Dle závěrů žalovaného odpovídá žalobcem spáchanému trestnému činu trestný čin organizování a umožnění nedovoleného překročení hranice podle § 340 trestního zákoníku. Žalovaný se v této souvislosti zabýval také tím, jaký je objekt zmíněného činu, k čemuž uvedl, že chráněným objektem v případě obou zemí je zájem na kontrole osob, které překračují státní hranici státu. Tento zájem vyplývá z potřeby dostát mezinárodním závazkům, regulovat nelegální migraci a bojovat proti mezinárodnímu zločinu v podobě nelegálního převaděčství. Žalovaný současně připomněl, že jak ČR, tak i Maďarsko jsou součástí schengenského prostoru, přičemž Maďarsko se nachází na vnější pozemní hranici schengenského prostoru.
30. Dále žalovaný poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2015 sp. zn. 6 Tdo 151/2015, kde se soud vyjadřoval k objektům trestných činů podle § 340 a § 341 trestního zákoníku. Poukázal také na Rámcové rozhodnutí Rady č. 2002/946/SVV ze dne 28. 11. 2002 o posílení trestního rámce s cílem zabránit napomáhání k nepovolenému vstupu, tranzitu a pobytu a Směrnici Rady č. 2002/90/ES ze dne 28. 11. 2002, kterou se definuje napomáhání k nepovolenému vstupu, přechodu a pobytu. Tyto dva dokumenty mají vyjadřovat zájem

na posílení sankčních opatření jako nástroje boje proti napomáhání k nedovolenému přistěhovalectví v souvislosti s překračováním státních hranic i v souvislosti s nedovoleným pobytem na území členských států EU a vytvářením a posilováním mezinárodních zločineckých struktur zabývajících se nelegálním převaděčstvím.

31. Žalovaný na základě těchto informací konstatoval, že žalobce se dopustil jednání, které naplnilo skutkovou podstatu trestného činu, který bezprostředně směřoval proti suverénnímu právu Maďarska, nicméně zprostředkovaně se dotkl i ČR, jejíž vnitřní bezpečnost nelze oddělovat od vnitřní bezpečnosti dalších států schengenského prostoru, když osoby mohou v rámci tohoto prostoru volně cestovat. Dle žalovaného není k naplnění důvodu pro odnětí dočasné ochrany dle § 9 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 10 odst. 1 písm. c) zákona o dočasné ochraně cizinců nutné, aby bylo postaveno na jisto, že cizinec svým jednáním bezpečnost státu ohrožuje, dostačuje pouze důvodné podezření, že tomu tak bude. Žalobce se dle žalovaného spácháním trestného činu v Maďarsku dopustil ohrožení bezpečnosti také v ČR.
32. Soud se s popsányými závěry žalovaného ztotožňuje stejně jako s konstatováním, že žalobce sice spáchal protiprávní jednání vůči Maďarsku, ale zprostředkovaně ohrozil i vnitřní bezpečnost ČR, potažmo dalších stát schengenského prostoru, kdy žalovaný poukázal také na to, že pokud se někdo dostane do tohoto prostoru, může se v jeho rámci dále bez překážek pohybovat. Soud nicméně dodává, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí nesprávně uvedl § 9 odst. 2 písm. c) zákona o dočasné ochraně cizinců, ačkoli nepochybně měl na mysli § 9 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, o kterém opakovaně pojednává a uvádí jej v odůvodnění. Ani tato vada nicméně nepředstavuje důvod pro zrušení rozhodnutí, neboť ve spojení s odůvodněním rozhodnutí je jasné patrné, z jaké právní úpravy bylo žalovaným vycházeno.
33. Krajský soud v Plzni ve zmíněném rozsudku č. j. 33 Az 23/2024 - 41 ze dne 8. 4. 2025 shrnul: *„Výše předestřenou optikou poté soud přisvědčil závěrům žalovaného, neboť dospěl k témuž závěru, tedy že žalobce svým protiprávním jednáním, kdy se dopustil trestného činu převaděčství, za nějž byl odsouzen maďarskými trestními orgány, představuje potencionální ohrožení bezpečnosti státu, neboť není vyloučeno, že žalobce v tomto svém jednání nebude pokračovat i nadále. K témuž závěru lze dojít i při přihlédnutí k osobě žalobce, jakožto osoby nerespektující rozhodnutí správních a soudních orgánů, stejně jako právní předpisy členských států EU. Žalovaný se správně zabýval i finanční situací žalobce, z níž vyplynulo, že na území ČR nevykonává žádnou legální výdělečnou činnost. Současně shledal soud relevantní i argumentaci žalovaného, který posoudil protiprávní jednání žalobce, jehož se dopustil v Maďarsku, v širším pojetí, a to, že není nezbytné, aby byl žalobce odsouzen výhradně českými trestními soudy, nýbrž toto hledisko přesto sleduje i zájem EU, potažmo právo každého členského státu EU, kam se řadí právě i ČR, a proto má dopady i pro postavení žalobce na území ČR.“*
34. Rovněž zdejší soud má za to, že žalovaný adekvátním způsobem dospěl k důvodnému podezření, že žalobce představuje hrozbu bezpečnosti státu, když se v Maďarsku dopustil trestného činu převaděčství, čímž ohrozil nejen bezpečnost Maďarska, ale také zprostředkovaně ČR. Své úvahy žalovaný náležitě a dostatečně odůvodnil.
35. Žalovaný se dále zabýval tím, nakolik hrozba ze strany žalobce trvá, přičemž zkoumal motivy žalobce k páčání trestné činnosti a také další skutečnosti týkající se osoby žalobce, zjišťoval zejména jeho majetkové poměry, a to jak žalobce, tak i jeho manželky, přičemž uvedl, že žalobce v rámci správního řízení sdělil, že pracuje u společnosti RATING

MONEY s. r. o. Dále též uvedl, že splácí své závazky vůči bankám a úřadům. V ČR vybudoval nový domov a odebrání pobytového oprávnění by znamenalo kolaps jeho života.

36. Žalovaný následně konstatoval, že z doložených písemností vyplynulo, že žalobce je zaměstnán u společnosti RATING MONEY s. r. o., a to od 5. 12. 2023, ubytován je v Praze, má řidičský průkaz řidiče taxislužby platný do 18. 5. 2027. Dále byl doložen doklad o tom, že byl žalobci poskytnut automobil k poskytování humanitární pomoci ze dne 5. 3. 2022. Dle žalovaného i kdyby žalobce skutečně poskytoval s manželkou humanitární pomoc, z jeho trestněprávního jednání jej to nevyvíňuje. Naopak, pokud výkon humanitární pomoci sloužil jako zástěrka pro páchání trestné činnosti, je dle žalovaného na místě jednání žalobce nahlížet ještě přísněji. Tvzení žalobce o tom, že trestný čin spáchal omylem, je v rozporu se zjištěnými informacemi. Skutečnost, že je žalobce zaměstnán, neposkytuje dle žalovaného žádnou záruku ohledně jeho chování do budoucna. Žalobce sdělil, že má dluhy, které splácí, ale toto nijak neprokázal. Doložil výzvu od exekutora ke splnění vymáhané povinnosti, kde jako oprávněná osoba je Správa služeb hl. m. Prahy, dále vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění, ze kterého vyplývá další pohledávka vůči VZP. Žalovaný dodal, že existence těchto dluhů rovněž není žádnou zárukou, že se žalobce do budoucna opětovně neuchýlí k páchání trestné činnosti.
37. Soud má za to, že žalovaný se v dostatečné míře zabýval i dalšími skutečnostmi týkajícími se žalobce ve vztahu k trvání hrozby ohrožení bezpečnosti, respektive dalšího páchání trestné činnosti. Jakkoli dle soudu nelze vyloučit, že žalobce skutečně v rámci svých aktivit poskytoval s manželkou humanitární pomoc, nemůže dané na závěrech vyslovených pravomocně v trestní věci nic zásadně změnit. Soud nadto poznamenává, že přestože si je vědom možné obtížnosti prokazování skutečného stavu věci, pokud jde o vysvětlení, z jakého důvodu byly žalobcem jaké osoby kam převáženy, je současně toho názoru, že ve světle dalších okolností případu včetně finanční situace žalobce, není žalobcovo vysvětlení, že osoby afgánské státní příslušnosti převážel v domněnání, že se jednalo o osoby ukrajinské státní příslušnosti, kterým měl chtít operativně pomoci, příliš věrohodné.
38. Ohledně žalobcovy finanční situace bylo žalovaným poukázáno na to, že žalobce doložil výzvu od exekutora ke splnění vymáhané povinnosti, kde jako oprávněná osoba je Správa služeb hl. m. Prahy, dále bylo předloženo vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění, ze kterého vyplývá další pohledávka vůči VZP. Žalovaný doplnil, že žalobce nedoložil splacení pohledávek a dodal, že existence těchto dluhů rovněž není zárukou, že se žalobce do budoucna opětovně neuchýlí k páchání trestné činnosti.
39. Soud k tomu uvádí, že je shodně s žalovaným názoru, že ani tato situace žalobce nesvědčí jeho důvěryhodnosti. Žalobce nijak nevysvětlil, zda žalovaným označené pohledávky splácel, nedoložil k tomu žádné doklady. V žalobě uvedl, že dluhy měly být v době rozhodování splaceny. Ani soudu však žalobce doplacení výše uvedených pohledávek nedoložil. Žalobce soudu zaslal pouze potvrzení o doplacení kontokorentu u Air Bank, tedy dané se nevztahuje k pohledávkám žalobce, které popsal žalovaný, ale dokládá existenci další pohledávky žalobce, byť již doplacené. Toto potvrzení tak zavdává spíše další důvod k nevěrohodnosti, jestliže žalobce tento dluh dříve měl a žalovanému jej neuvedl. Co se týče žalobcem předloženého potvrzení o doplacení kontokorentu soud neselhal jako potřebné provádění tohoto žalobcem navrhovaného důkazu o splacení, a to pro nadbytečnost, neboť tyto by nemohly na výše uvedených závěrech nic změnit. Dané neprokazuje splacení pohledávek vypočtených žalovaným (dluh u Správy služeb hl. m. Prahy, VZP) ani nepopisuje, zda a jak bylo již ze strany žalobce řešeno jeho zadlužení zmíněného v usnesení

z Maďarska, kdy z usnesení maďarské strany plyne, že žalobce měl mít dluh z bankovního úvěru, který nebyl schopen splácet, spolu s manželkou pak měl dlužit celkem 50 000 EUR, ohledně této částky žalobce nespecifikoval niče. Potvrzení od banky pak neobsahuje ani žádné informace ohledně data příslušné úhrady. Výše uvedené skutečnosti svědčí v každém případě o tom, že žalobce minimálně v nedávné minulosti řešil pohledávky v nemalé výši, přičemž neprokázal, že by všechny tyto již byly uhrazeny. I kdyby tomu tak bylo, je soud shodně s žalovaným názoru, že není ničím zaručeno, že žalobce nebude mít další pohledávky do budoucna. Z maďarského usnesení dále vyplynulo, že žalobce pracoval jako taxikář, čemuž odpovídá fakt, že doložil průkaz řidiče taxislužby platný do května 2027. Co se týče doloženého zaměstnání u společnosti RATING MONEY s. r. o., shoduje se soud opět s žalovaným v tom, že ani tato skutečnost neprokazuje v kontextu okolností celé věci, že by žalobce měl být do budoucna dostatečně důvěryhodný ve smyslu, že již nebude opakovat páchanou trestnou činnost, kdy by naopak mohl být opět motivován finančními okolnostmi.

40. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 7.10. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce

